

เรื่องว่าการหายตัวไปของน้องชายต่างสายเลือดซึ่งคงเป็นปริศนา
ไต่เวลาทีเธอต้องออกตามหาโดยมีหนุ่มหล่อทั้งสี่คนเป็นเบาะแสสำคัญ!

Hidden Guy

ปฏิบัติการ

(ไม่) ลับ

วุ่นเกล้า

นายตัวร้าย

Mina เขียน

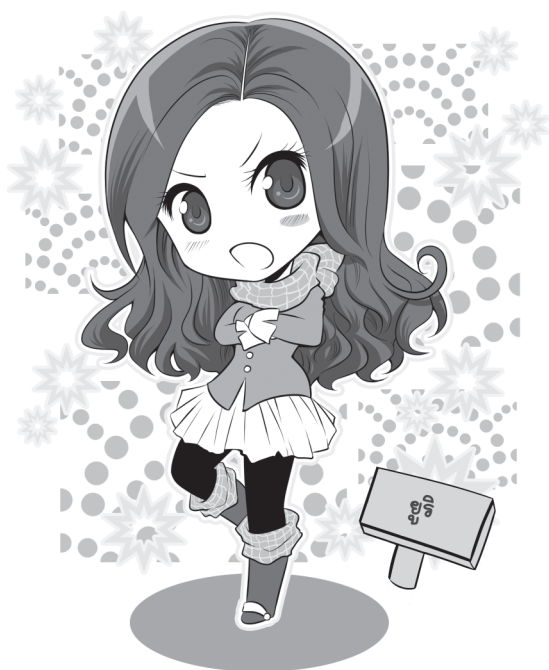

I hate you!!

Jamsai Love Series

Hidden Guy ปฏิบัติการ (ไม่) ลับ วุ่นเหล่านายตัวร้าย

Mina ธิยูน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1218-5

ภาพประกอบ ศิริวภา พุทธเสน (Raemin)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม จันทน์ ธิติเลิศ (tabby)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

มยองนังจะนับหนึ่งถึงสิบแล้วน้ำ หนึ่งงง ถึงงง สิบบบ จิๆ แอบโกงซะเลย (แย่มากค่ะ โกงคนอื่น ขอว่าตัวเองในมโนหน่อยเถอะ) ว่าแต่เพื่อนๆ ไปช้อนอยู่ที่ไหนเอ่ยยย มอญช้อนผ้า ฉันจะตีกันเธอ อู๊ยย ผิดการละเล่น หาดอดีกว่า อู๊ยรอบสอง อ้าว เพื่อนๆ เลิกเล่นกันแล้วก็ไม่บอก ปล่อยให้มยองนังหัดตายนับเลขเก้า แงๆ งั้นเพื่อให้อารมณ์ช้อนแอบยังต่อเนื่อง มยองนังขอหยิบนินยายที่มีเนื้อหาทำนองนี้มาฝากเพื่อนๆ ซะเลยดีกว่าค่า ๐๐^

'Hidden Guy ปฏิบัติการ (ไม่) ลับ วุ่นเหล่านายตัวร้าย' เป็นผลงานใหม่ล่าสุดของ Mina ที่กลับมาครั้งนี้ขอนำเรื่องราวของสาวน้อยอิมพอร์ตที่ต้องกลับมาไทยเพื่อตามหาน้องชายคนละสายเลือดซึ่งหายตัวไป เพราะหวังจะให้แม่ที่กำลังป่วยหนักนั้นหายดี แต่งานนี้เธอทำด้วยความไม่เต็มใจเลยแหละค่ะ ถ้าอยากรู้ว่าสาเหตุเป็นเพราะอะไร ต้องรีบพลิกหน้ากระดาษไปติดตาม อ๊ะ แล้วแบบนี้จะตามหาเจอหรืออ่ะ นั้นแน่ ก็ต้องพลิกหน้ากระดาษไปติดตามอย่างทีบอกเลยค่าเพื่อนๆ ช่วยเป็นกำลังใจให้เธอกันด้วยนะค่ะ จู้ๆ แปลว่าสู้ๆ แบบคิวต์ ^3^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

จะรัก

นักเขียน

สวัสดีทุกคนค่ะ ยะฮู้วว! กลับมาเจอกันอีกแล้ว ตีใจจังง >__< คราวนี้
ไม่ได้มาตัวเปล่านะคะ พกสีหนุ่มสุดหล่อมาให้ลโฉมด้วย รับรองว่าสีหนุ่มสี่สไตล์
น่ารักไม่แพ้กันเลยนะ ♥ รับประกันว่าเรื่องนี้ไม่ได้มีแค่ความหล่อ (?) ยังมีอะไร
ให้อึ้งและคาดไม่ถึงอีกมากมายค่ะ (555) อยากรู้ว่าเป็นยังไงก็ต้องพลิกหน้า
ต่อไป แล้วไปหาความจริงกับสาวยูริ นางเอกของเรากันเลยดีกว่าค่ะ >O<

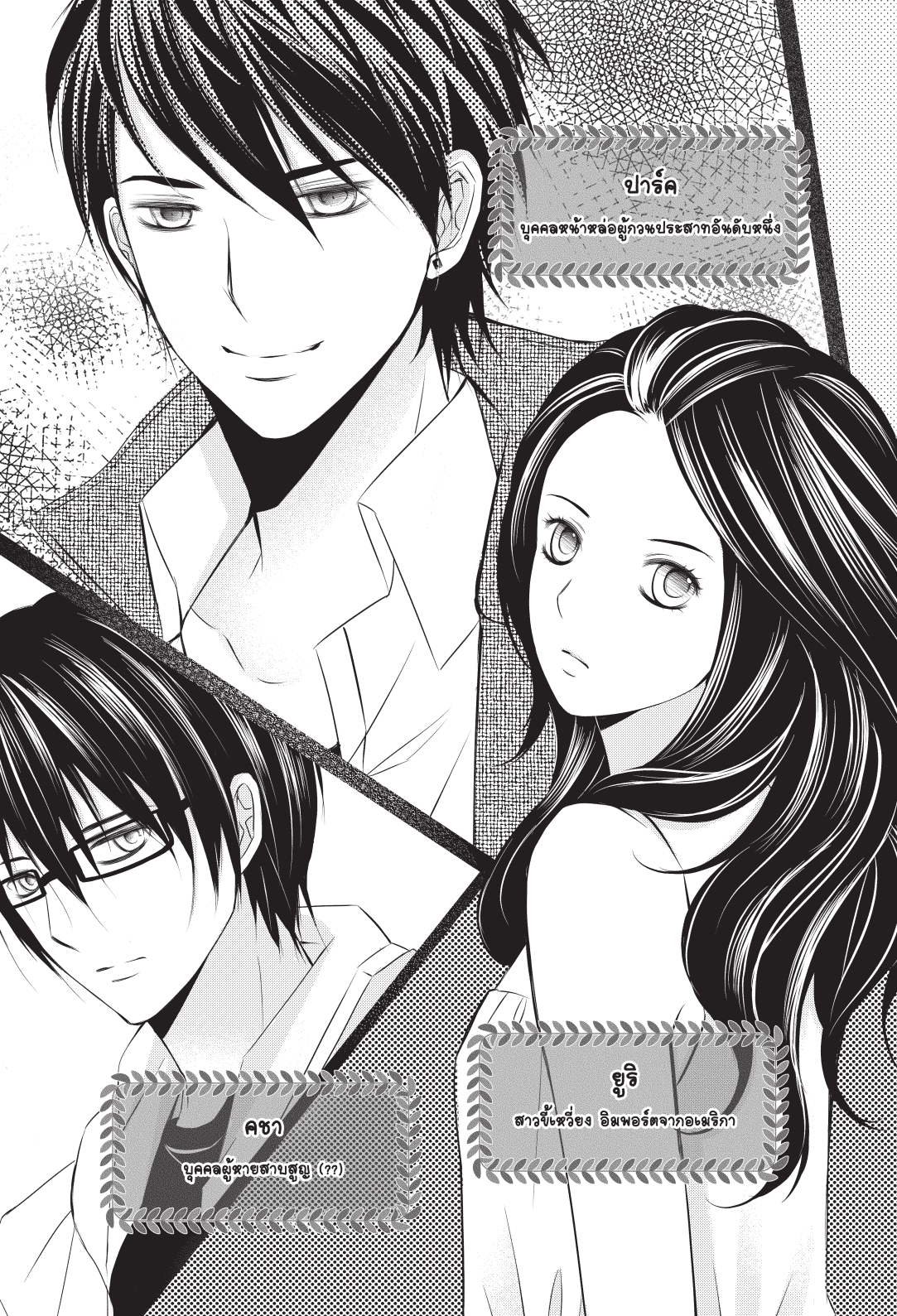
ตามมาพูดคุยกันสนั่นเมืองกับ Mina ได้ที่

Facebook : <http://www.facebook.com/Minaaomamm>

Twitter : @kkjaz

Mina

ปาร์ค

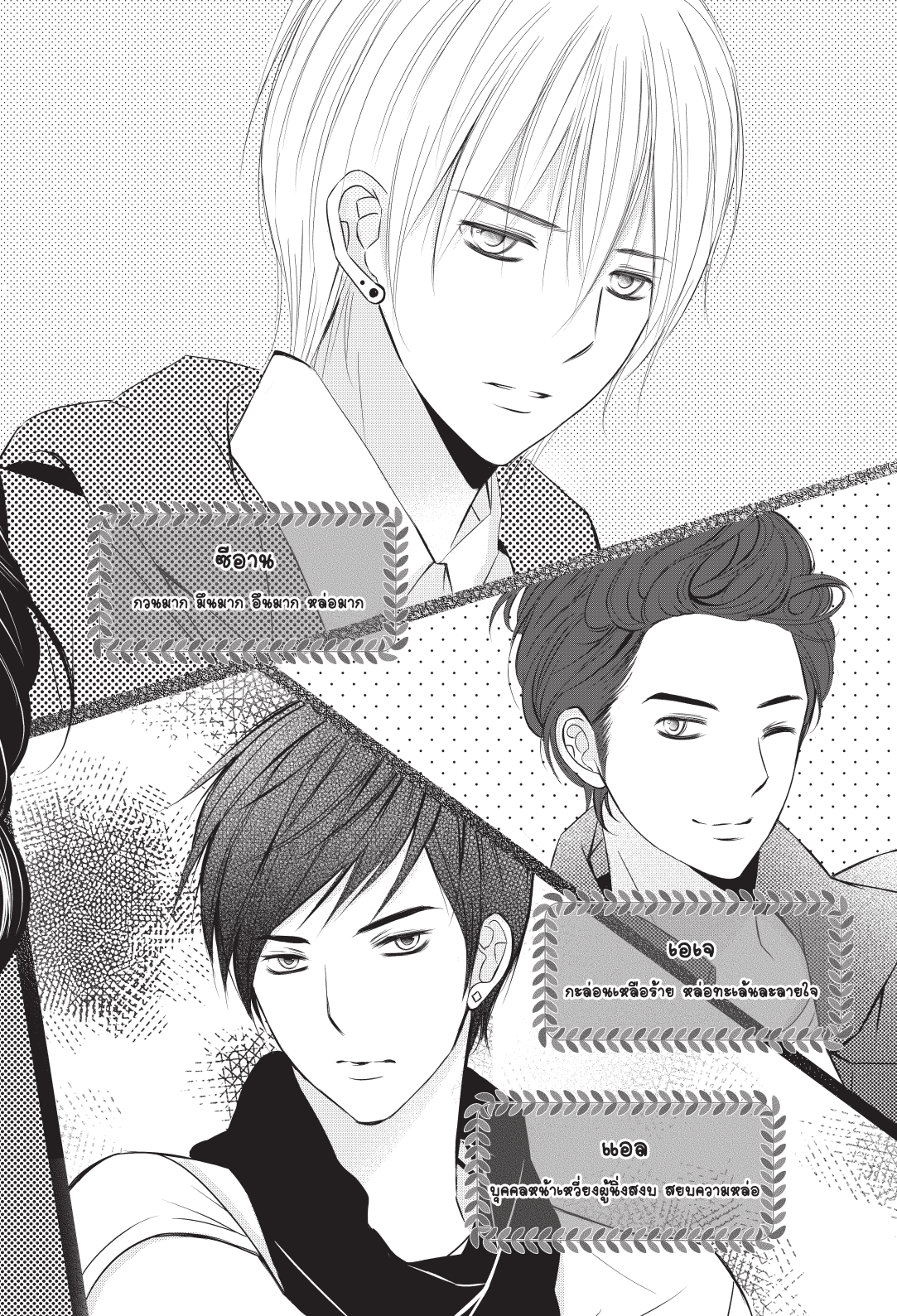
บุคคลผู้ช่วยเหลือผู้ก่อการปฏิวัติประเทศ

คชา

บุคคลผู้ช่วยศาสตราจารย์ (??)

ซูริ

สาวผู้หล่อหยัง อิมพอร์ตจากอเมริกา

ชิโอะ

กวน%ฉาก% สี%ฉาก% อี%ฉาก% หล่อ%ฉาก%

บ๊อบ

กะ%หล่อ%หล่อ%หล่อ% ร้าย% หล่อ%กะ%หล่อ%หล่อ% ฉาย%ใจ%

บ๊อบ

บุค%หล่อ%หล่อ%หล่อ%หล่อ%หล่อ%หล่อ%หล่อ% สย%บ%ความ%หล่อ%

*An inconvincible truth maybe makes you hate me
but everything happens for a reason.
It's nonsense for you, but not for me.*

ความจริงที่ยากเกินกว่าจะเชื่ออาจจะทำให้เธอเกลียดฉัน
แต่ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นมักมีเหตุผลของมัน
มันอาจจะไร้สาระสำหรับเธอ แต่ไม่ใช่สำหรับฉัน

บทนำ

'บ้านพัชรเจริญสกุลพงษ์'

ป้ายขนาดใหญ่ที่ติดอยู่ตรงกำแพงหน้าบ้านหลังขนาดมหึมาดึงดูดความสนใจของหญิงสาวคนหนึ่งที่พักจะมาถึงไม่กี่วินาทีก่อนหน้านี้

เจ้าของเรือนผมสวยสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำ ดัดปลายอ่อนๆ ยาวจนถึงกลางหลังมัดผมตัวเองไปไว้ที่ไหล่เพียงข้างเดียวอย่างหงุดหงิดกับอากาศร้อนที่ยังไม่คุ้นชินสักเท่าไร ตาชั้นเดียวแต่กลมโตกำลังฉายแววไม่สบอารมณ์จนปิดไม่มิด ผิวขาวๆ รวากับมนุษย์หลอดไฟนีออนของเธอกำลังขึ้นสีแดงระเรื่อทีละนิดเพราะอุณหภูมิที่ร้อนเสียเหลือเกิน

"เมื่อไหร่ประเทศไทยหิมะจะตกสักที!" ริมฝีปากเล็กๆ กำลังพึมพำกับตัวเอง ขณะที่ชะเง้อมองลอดผ่านประตูรั้วบ้านใหญ่เข้าไป และข้างตัวเธอก็มีกระเป๋าดูทางไปใหญ่วางอยู่

และเพียงแค่เสี้ยววินาที ประตูเล็กก็ถูกเปิดออกซ้ำๆ พร้อมกับการปรากฏตัวของหญิงวัยกลางคน นั่นทำให้คนที่กำลังไม่สบอารมณ์กับสภาพอากาศเมืองไทยต้องฝืนยิ้มออกมา

"คุณคือ...ยูริใช่ไหมคะ" หญิงสาวพยักหน้าแทนคำตอบทั้งหมด ก่อนจะสะบัดผมตัวเองไปด้านหลัง

"คุณคือคุณน้าป่านใช่ไหมคะ" เธอเอ่ยถามกลับตามมารยาท และแน่นอนว่าคนตรงหน้าพยักหน้าแทบจะในทันที

"เข้ามาข้างในก่อนดีกว่าค่ะ ขอโทษที่ให้รอค่ะคุณหนู" คนที่ถูกเธอเรียกว่า 'น้าป่าน' เดินเข้ามาลากกระเป๋าเดินทางให้เธออย่างถือวิสาสะ ก่อนจะเดินกลับเข้าไปข้างใน หญิงสาวเดินตามหลังพร้อมกับใช้มือพัดตัวเองเบาๆ ก่อนจะหน้าเบ้เล็กน้อยเมื่อได้ยินคำว่า 'คุณหนู' จากคนที่เดินนำหน้าอยู่

เธอรู้สึกไม่ค่อยดีนัก...ที่ได้กลับมาเหยียบที่นี่อีกครั้ง แม้ว่าเธอจะเคยมาเพียงครั้งเดียวก็ตาม

...และมันก็ผ่านมาเกือบหกปีแล้วด้วยซ้ำ

การที่เธอโดนคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนมาเรียกว่าคุณหนู มันคงให้ความรู้สึกประหลาดๆ อยู่ไม่ใช่หรอล่ะ

"แม่หนูอยู่บ้านมั๊ยคะคุณน้า"

"อยู่ค่ะ"

"..." หญิงสาวไม่คิดจะถามอะไรอีก เมื่อได้คำตอบที่ตัวเองต้องการ มันเป็นเพียงแค่จุดประสงค์เดียวที่ทำให้เธอต้องมาที่นี่

และจุดประสงค์ที่ว่าก็เกี่ยวกับแม่ของเธอ...

...แม่แท้ๆ ที่ไม่ได้ติดต่อกับเธอมาหลายปี แต่อยู่ดีๆ กลับส่งอีเมลหา เพราะท่านมีเรื่องอะไรบางอย่างที่อยากจะขอร้องให้เธอช่วย

ริมฝีปากเล็กๆ เบะออกเล็กน้อยเมื่อคิดถึงเหตุผลที่แม่อยากให้เธอกลับมาที่นี่ ก่อนจะส่งเสียงฮึดฮัดออกมาอย่างชัดเจนเพียงลำพัง

ถ้าไม่ใช่เพราะตอนนี้ปิดเทอมอยู่ ก็อย่าคิดว่าคนอย่างยูริจะกลับมาเหยียบที่นี่นะ!

"ไหนล่ะคะแม่" ฉันทกมือถือดอกขมิ้นที่คุณน้ำปานพาฉันเข้ามายังห้องรับรองแขก

ไม่ได้ตั้งใจจะประชดหรือกระแทกแดกดันอะไรหรอกนะ แต่ฉันอยากจะรู้จริงๆ ว่าบ้านขนาดเท่าคฤหาสน์หลังนี้จะสร้างให้มันเปลืองพื้นที่แผ่นดินประเทศไทยไปทำไม ในเมื่อมันช่างเจียบเจียบเหมือนไม่มีคนอยู่ด้วยซ้ำ

"คุณผู้หญิงอยู่บนห้องนอนคะ"

"ยูริอยากพบแม่คะ" ฉันไม่คิดจะพูดอะไรกับคุณน้ำปานให้มากความ การที่ฉันมาที่นี่ก็เพราะแม่ ฉะนั้นไม่มีเหตุผลอะไรที่ฉันจะต้องต่อความยาวสาวความยืดกับใคร

ถ้าจะพูดให้ถูก ฉันก็ได้แต่เต็มใจอยากจะทำกลับมาสักเท่าไรวันัก แต่เพราะเห็นอีเมลหลายฉบับที่แม่ส่งมาให้ตั้งแต่เมื่อเดือนที่แล้ว...ทำให้ฉันตัดสินใจที่จะกลับมาในช่วงปิดเทอม แม้ว่าฉันจะกลายเป็นอีเมลพวกนั้นทั้งๆ ที่จริงแล้วรับรู้มันมาโดยตลอดก็เถอะ แต่สุดท้ายก็เป็นพ่อเองที่บอกให้ฉันกลับมาที่นี่...

ฉันชื่อยูริคะ ตอนนี้อายุสี่สิบปีบริบูรณ์แล้ว กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่ประเทศอเมริกา ฉันไปอยู่ที่นั่นห้าปีกว่าๆ ได้แล้วไปตั้งแต่สมัยที่ฉันยังเป็นเด็กมัธยมต้นไม่ค่อยรู้ประสีประสาอะไรเลยด้วยซ้ำ

ฉันรับรู้แค่เพียงว่าในช่วงก่อนที่ฉันจะไปอเมริกานั้นพ่อกับแม่แยกทางกัน แนนอนว่าเด็กอย่างฉันไม่รู้รายละเอียดอะไรมากนัก มารู้ความจริงก็ตอนที่พ่อกับแม่แยกกันอยู่ หลังจากนั้นไม่กี่เดือนฉันก็ได้รู้ว่าแม่ของฉันแต่งงานใหม่...

ฉันรับรู้ความทุกข์ทรมานของพ่อมาโดยตลอด ถึงแม้ว่าฉันจะยังเด็ก แต่ฉันก็ได้ถึงขนาดที่จะดูอะไรไม่ออกเลย ฉันรู้ว่าพ่อรักแม่มากแค่ไหนและไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งที่ฉันแอบเห็นพ่อนั่งร้องไห้อยู่คนเดียวตอนกลางคืน ซึ่งท่านคงจะคิดว่าฉันหลับไปแล้ว...

และเพราะแบบนั้น...เลยทำให้ฉันโกรธแม่มาก

ฉันต้องทำเป็นเหมือนไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น...ทั้งที่ตัวเองก็แอบนอนร้องไห้ทุกคืนเช่นกัน บ้านที่เคยมีกันสามคนพอแม่ลูก กลับมีแค่ฉันกับพ่อ...และคงไม่ต้องบอกว่ามันทรมาณมากแค่ไหน

แม้ว่าแม่จะยังแหวะเวียนมาหาฉัน แต่ฉันกลับไม่เคยคิดจะคุยกับแม่ อดีตที่ฉันมีต่อแม่มันเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่ฉันได้เห็นหน้าท่าน มันทำให้ฉันไม่อยากพูดดีด้วยหรือแสดงกิริยาดี ๆ กับท่านเลย

จนกระทั่งวันหนึ่งที่พ่อตัดสินใจจะพาฉันไปอยู่อเมริกา พ่อพาฉันมาหาแม่ที่บ้านหลังนี้เพื่อจะบอกลาท่านเป็นครั้งสุดท้าย ตอนนั้นจึงเป็นครั้งแรกที่ฉันได้มาเหยียบที่นี่ มันทำให้ฉันได้รู้ว่าครอบครัวใหม่ของแม่ ร่ำรวยมหัสย และผู้ชายที่แม่แต่งงานด้วยก็มีลูกติด ซึ่งเด็กผู้ชายคนนั้นน่าจะมีอายุน้อยกว่าฉัน

...แน่นอนว่าฉันไม่ชอบ ฉันไม่ได้อยากจะมา ฉันเกลียด...แค่เห็นว่าพวกเขามีความสุขกัน ฉันก็รู้สึกเกลียดแล้ว! แต่เพราะพ่อ ฉันเลยจำใจต้องมาที่นี่ในตอนนั้น ไม่คาดคิดเลยว่าตัวเองจะได้กลับมาเหยียบที่นี่อีกครั้งในตอนนี้

และอีกหนึ่งเหตุผลที่ฉันต้องกลับมา ก็เกี่ยวกับน้องชายต่างสายเลือดด้วยนั่นล่ะ

"ทราบแล้วค่ะ น่าจะพาขึ้นไปเจอเดี๋ยวนี้" ฉันไม่พูดอะไรแล้วปล่อยให้คุณน้าป่านเดินนำฉันขึ้นบันไดไปยังชั้นบนของบ้าน

บ้านหลังนี้เงียบสนิทเสียจนได้ยินเสียงเท้าของฉันยามเมื่อย่ำลงบนบันไดหินอ่อนสุดหยาบ

"เด็กนั่นหายไปกี่เดือนแล้วนะคะ" ฉันถามอย่างไม่ค่อยใส่ใจอะไรนัก คุณน้าป่านหันมามองฉันเล็กน้อย

"สองเดือนแล้วค่ะ"

"แม่เพิ่งส่งเมลมาบอกเดือนที่แล้วนี่คะ"

"ใช่ค่ะ...เพราะหมดหนทางจะตามหาแล้ว เลยอยากให้คุณหนูช่วยนะค่ะ"

"แล้วทำไมต้องเป็นหนูล่ะคะ คนอื่นก็มีตั้งเยอะแยะนี่" ฉันจึงใจถาม คุณน้าป่านอย่างประชิดประชัน

...ก็มันจริงมัยล่ะ ฉันไปอยู่อเมริกาตั้งหลายปี แทบนับครั้งได้เลยด้วยซ้ำที่แม่จะติดต่อมา ยิ่งสองสามปีหลังมานี้แม่ไม่ติดต่อกับฉันเลย จนกระทั่งเมื่อเดือนที่แล้ว...ที่แม่ส่งอีเมลมาหาฉันหลายฉบับ

ส่งมาเพื่อบอกว่า...ลูกชายคนใหม่ของแม่หรือน้องชายต่างสายเลือดที่ฉันไม่คิดจะนับรวมในระบบเครือญาติได้หายตัวไป!

เมื่ออยากให้ฉันกลับมาที่นี่...กลับมาเพื่อช่วยตามหาเด็กคนนั้น

ฉันไม่เข้าใจว่าเพื่ออะไร ฉันเคยเจอเด็กผู้ชายคนนั้นแค่ครั้งเดียว ก็คือตอนก่อนที่ฉันจะไปอเมริกาแล้วพ่อฉันพามาที่นี่ หน้าตาหรือชื่อของหมอนั้นฉันยังจำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

แล้วครอบครัวใหม่ของแม่ก็ออกจะร่ำรวยนี่ จะตามหาใครสักคนที่หายตัวไปก็คงไม่ยากอะไรไม่ใช่เหรอ ทำไมอยู่ดีๆ ถึงติดต่อฉันให้มาทำอะไรบ้าง แบบนี้

ฉันขอพูดอีกครั้งเลยนะ...ฉันจะไม่กลับมาที่นี่แน่ๆ ถ้าไม่ใช่เพราะพ่อขอร้องให้มา และเป็นเพราะฉันปิดเทอมอยู่พอดีต่างหากล่ะ ไม่งั้นอย่าหวังว่าฉันจะกลับมา!

"คุณหนูยูริเป็นคนเดียวที่จะช่วยได้ค่ะ"

"..." ฉันขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำพูดของคุณน้าป่าน ในขณะที่คุณน้าพาฉันมาหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องหนึ่ง คุณน้าจับลูกบิดประตูเอาไว้ขณะที่หันมามองฉัน

"คุณผู้หญิงอยู่ในห้องนี้ค่ะ" ฉันยืนกอดอกขณะที่คุณน้าป่านค่อยๆ หมุนลูกบิดเปิดประตูเข้าไปแล้วขยับตัวหลีกเลี่ยงให้ ฉันหันไปมองคุณน้าอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะก้าวเท้าเดินเข้าไปในห้อง

ภาพที่ฉันเห็นคือแม่ นั่งหันหลังอยู่บนเตียง ผผมของท่านที่เคยตรงยาวถึงกลางหลัง ในตอนนี้กลับสั้นคล้ายป่าท่อนั้น

ฉันยืนนิ่งอย่างขังใจเมื่อเห็นว่าแม่ไม่คิดแม้แต่จะหันมามอง แต่สุดท้าย...ฉันก็เดินเข้าไปหาท่านใกล้ๆ

"แม่"

"..."

"หนูมาแล้ว" ฉันพูดด้วยน้ำเสียงห้วนๆ อย่างที่จิตใจทำเวลาพูดกับแม่ แต่ปฏิกิริยาตอบโต้ของแม่กลับนิ่งเฉยเสียจนทำให้ฉันชะงักไป...

แม่ค่อยๆ หันมามองฉันช้าๆ ใบหน้าของท่านซีดเซียวจนฉันเองยังแอบตกใจ แววดาเลือนลอยของแม่จับจ้องที่ใบหน้าของฉันราวกับคนไม่รู้สึกรู้ตัว

"ใคร"

"..."

"หนูเป็นใคร"

"...!"

คำพูดของแม่ทำเอาฉันตัวแข็งทื่ออย่างอัตโนมัติ! รอยยิ้มอ่อนโยนของแม่ที่เคยขึ้นที่มุมปากทีละนิดกลับไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นอย่างที่ควรจะเป็น จากนั้นท่านก็เมินหน้าหนีฉันไปมองทางอื่นอย่างไม่สนใจ...

ฉันกัดริมฝีปากตัวเองแน่นด้วยความงุนงง พร้อมกับความรู้สึกหนักหน่วงในใจอย่างถึงขีดสุด สุดท้ายฉันจึงหันไปมองคุณน้าป่านที่กำลังมองมาทางเราสองคนด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

...เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่ฉันรู้สึกอยากจะร้องให้ออกมา... โดยที่แม่เป็นต้นเหตุ

เกิดอะไรขึ้น...เกิดอะไรขึ้นกับแม่ของฉันกัน!?

"ท่านน้าก่อนมั้ยคะคุณหนู"

"ไม่ค่ะ" ฉันตอบขณะที่นั่งนิ่งอยู่บนโซฟาในห้องรับแขก

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้นี้ยังคงทำให้ช็อกจนไม่รู้ว่าจะตัวเองควรจะทำตัวแบบไหน...

ใช่ จริงอยู่ที่ฉันบอกกับตัวเองมาโดยตลอดว่าฉันเกลียดแม่ เพราะตอนนั้นฉันยังเด็ก ด้วยความอคติก็เลยพานคิดไปแบบนั้น พอฉันโตขึ้น... ยอมรับว่าทุกครั้งที่นั่งถึงเรื่องเมื่อก่อน ฉันก็ยังคงไม่พอใจอยู่ลึกๆ แต่ความ

รู้สึกเกลียดชังแบบนั้นมันกลับเจ็บใจไปมากแล้ว

และการที่ฉันได้มารู้ว่าแม่เป็นแบบนี้...ฉันควรจะรู้สึกยังไงดี

"เกิดอะไรขึ้นกับแม่คะ" ฉันหันไปถามคุณน้าป่านด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ
คุณน้าทำสีหน้าลำบากใจอยู่ไม่นานก็นั่งลงข้างๆ ฉัน

"ในบ้านหลังนี้นอกจากน้ากับคุณผู้หญิงแล้ว ก็ไม่มีคนอื่นแล้วล่ะคะ"

"..."

"คุณหนู เอ่อ น้าหมายถึงน้องชายของคุณหนูหรือนะคะหายตัวไป
ตั้งแต่เมื่อสองเดือนก่อน ส่วนคุณผู้ชาย..."

"..."

"เอ่อ...คุณผู้ชายเสียไปตั้งแต่เมื่อสองปีก่อนแล้วคะ ท่านมีโรค
ประจำตัว"

"O.O" ฉันเก็บอาการตกใจของตัวเองอย่างปิดไม่มิดเมื่อได้ยินเรื่อง
ที่เกิดขึ้น!

...เป็นเพราะฉันไม่เคยคิดจะสนใจ เลยไม่เคยรู้มาก่อนว่าแม่ต้องเจอกับอะไรบ้าง

"หลังจากคุณผู้ชายเสีย สุขภาพของคุณผู้หญิงเองก็ไม่ค่อยดีคะ
อันที่จริง...ก็เป็นๆ หายๆ มาตั้งนานแล้วตั้งแต่วันที่คุณหนูริไปอเมริกา"

"..."

"คุณผู้หญิงเป็นโรคเครียด แล้วก็ป่วยบ่อย ปวดหัวบ้าง เครียดลง
กระเพาะบ้าง พอคุณผู้ชายมาจากไปอีก...อาการก็ยิ่งหนักกว่าเดิม ไม่พูด
ไม่จากับใคร ไม่ค่อยทานอะไร แล้วก็หลงๆ ลืมๆ พออาการหนักขึ้นก็เริ่ม
จำใครไม่ค่อยได้ แม้แต่ตัวน้าเอง ท่านก็เรียกชื่อไม่ถูก"

ฉันกดริมฝีปากตัวเองแน่นอย่างไม่รู้ตัว...ฉันคิดมาตลอดว่าแม่คงจะมี
ความสุขกับครอบครัวใหม่ ฉันไม่รู้มาก่อนว่าทุกอย่างจะเป็นแบบนี้

"อีเมลที่ส่งไปหาคุณหนู ที่จริงน่าเป็นคนส่งไปเองล่ะคะ แต่น้าส่ง
ไปในนามของคุณแม่คุณหนู...เพราะน้าอยากให้คุณหนูกลับมาหาท่าน
จริงๆ"

"..."

"กลับมาเพื่อที่จะได้รู้ว่าคุณแม่เป็นยังไงบ้าง...และกลับมาเพื่อที่จะได้ช่วยตามหาน้องชายของคุณหนูด้วยค่ะ"

"..."

"คุณผู้หญิงไม่เหลือใครอีกแล้ว มีแค่น้ำที่ยังคอยดูแลท่านอยู่"

"...แล้วญาติคนอื่น ๆ ละคะ"

"ตั้งแต่คุณผู้ชายเสียไป ก็ไม่เคยคิดจะสนใจคนที่ยังอยู่หรอกค่ะ ตระกูลนี้สนใจแต่เรื่องผลประโยชน์ของตัวเอง"

"..." ฉันเงิบไปอีกครั้งเมื่อได้ยินสิ่งที่คุณน้าป่านพูด และฉันก็ไม่ว่าตัวเองควรจะพูดอะไรดี

"คนเดียวที่น้าอยากเจอตอนนี้คือคุณคชา" ฉันเหลือบมองคุณน้าป่านอีกครั้ง และชื่อของคนที่คุณน้ากำลังเอ่ยถึงก็ทำให้ฉันได้ไม่ยากว่าคงจะเป็นชื่อของน้องชายต่างสายเลือดของฉัน "คุณหนูหายตัวไปเกือบสองเดือนแล้วค่ะ น้าจนปัญญาที่จะตามหาแล้วจริงๆ"

"เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมเขาถึงหายตัวไป" ฉันถาม เพราะในอีเมลก็ไม่ได้บอกเหตุผลอะไรเอาไว้เหมือนกัน

"น้าเองก็ไมรู้เหตุผลที่แน่ชัดเหมือนกันค่ะ รู้แค่ว่าตั้งแต่คุณผู้ชายจากไป คุณคชาเองก็เปลี่ยนไป ไม่ค่อยอยากอยู่บ้าน พอเข้ามาหาลัยคุณคชาก็ย้ายออกไปอยู่หอ"

"..."

"แต่ก่อนยังกลับมาบ้านบ้าง แต่พักหลังช่วงก่อนหน้าที่จะหายตัวไป คุณคชาไม่กลับมาเลยคะ จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ติดต่อมา" เด็กนั้นเรียนมหาวิทยาลัยแล้วหรือ ถ้านั้นก็ต้องอายุใกล้เคียงฉันนะสิ

"เขาอายุเท่าไรคะ"

"สิบเก้าคะ เด็กกว่าคุณหนูแค่ปีเดียว" ในความทรงจำเมื่อเกือบหกปีที่แล้ว ฉันจำได้รางๆ ว่าเขาตัวเล็กมาก จนฉันนึกว่าเขาเด็กกว่าสามสี่ปีเสียอีก

"อยู่ดีๆ เขาก็หายตัวไปเหรอคะ"

"ใช่ค่ะ...อยู่ดีๆ ก็หายตัวไป น้าไปตามที่หอก็เจอแต่เพื่อนคุณคชา

ที่เล่าให้ฟังว่าเป็นคนเช่าห้องอยู่ต่อ น้ำเลยส่งคนไปตามสืบเรื่องต่อ ก็ทำให้รู้ว่าก่อนหน้าที่คุณคชาจะหายตัวไป เขาออกไปดื่มกับเพื่อนคนหนึ่ง หลังจากนั้นก็ติดต่อไม่ได้อีกเลยคะ แต่พอไปถามเพื่อนคนนั้นก็บอกว่าไม่รู้เรื่อง หรือแม้แต่เพื่อนสนิทของคุณคชาเองก็ยังไม่รู้เรื่องเลยคะ"

"..." ฉันเจียบหลังจากได้ฟังสิ่งที่คุณน้ำป่านพูด

"ก่อนหน้านี้ฉันอดใจคิดว่าบางที่คุณคชาอาจจะ เอ่อ...อาจจะไม่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้แล้ว จนกระทั่งมีคนมาบอกน้ำว่าเหมือนจะเจอคุณคชาคะ น้ำเลยมีความหวังขึ้นมาว่าคุณคชาจะต้องยังมีชีวิตอยู่ และการที่หายตัวไปแบบนี้อาจจะมิเหตุผลอะไรบางอย่างก็ได้"

"..."

"คุณคชาเป็นเพียงคนเดียวที่จะได้รับทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างที่คุณผู้ชายทิ้งเอาไว้ให้ น้ำอยากให้คุณหนูช่วยตามหาคุณคชา แล้วพาคุณคชากลับมาห่อนะคะ เพราะตัวน้ำเองก็อาจจะอยู่ดูแลที่นี่ได้ถึงเมื่อไหร่เหมือนกัน"

"แต่หนูก็ไม่เข้าใจอยู่ดี...ว่าทำไมต้องเป็นหนู" ฉันถามออกไปด้วยความไม่เข้าใจ ในเมื่อฉันไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับครอบครัวนี้เลยด้วยซ้ำ

"เพราะคุณคชาอยากเจอพี่สาวของเขาคะ"

"..."

"คุณคชาเองก็เป็นลูกคนเดียวมาโดยตลอด เลยเป็นเด็กที่ค่อนข้างเข้าใจยาก ไม่ค่อยแสดงความรู้สึกหรือแสดงความต้องการอะไรให้คนในครอบครัวรู้คะ แต่หลังจากที่คุณหนูมาที่บ้านหลังนี้เมื่อหลายปีก่อน คุณคชาดูเหมือนดีใจมากที่รู้ว่าตัวเองมีพี่สาว เพราะเขาแต่พูดมาว่าตัวเองก็มีพี่สาว ถ้ามีโอกาสก็คงอยากจะเจอคุณหนูอีกครั้ง แต่ก็น่าเสียดายที่ยังไม่มีโอกาสได้เจอกันอีก"

"..."

"ถ้าคุณคชายังมีชีวิตอยู่จริงและรับรู้ความเป็นไปของที่บ้านอยู่บ้าง โดยเฉพาะเรื่องพี่สาวของเขาที่กลับมาที่นี่แล้ว น้ำเชื่อว่าเขาจะต้องกลับมาแน่"

"..."

"ขอร้องนะคะคุณหนู ช่วยนำด้วยเถอะนะคะ"

"..." ฉันยังคงใช้ความเจ็บเป็นคำตอบทั้งหมด ก่อนจะเม้มริมฝีปากตัวเองแน่น... เพราะยังคิดไม่ตกกับเรื่องที่เกิดขึ้น

ถ้าพูดกันตามตรง มันไม่ใช่เรื่องที่ฉันควรจะยุ่งเสียเลยด้วยซ้ำ ตัวฉันและชีวิตฉันไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียกับเรื่องพวกนี้เลยแม้แต่นิด

แต่จู่ๆ ใบหน้าของแม่ที่ฉันได้เห็นเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้อีกปรากฏให้เห็นในมโนภาพของฉันอย่างเด่นชัด นั่นทำให้ฉันเจ็บปวดที่หัวใจจนเหมือนมีใครเอาอะไรมาบีบรัดมันเอาไว้

"คุณน้าคะ"

"คะ?"

"ถ้าหนูตามหาเด็กนั้นเจอ เด็กนั้นจะกลับมาดูแลแม่หนูใช่ไหม"

"นี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่น้าอยากให้คุณคชากลับมาคะ ถ้าเกิดวันหนึ่งน้าไม่ได้อยู่ที่นี้แล้ว คุณผู้หญิงก็จะไม่มีใครดูแล ไม่มีใครที่ไว้ใจได้อีกแล้วละคะ นอกจากตัวคุณคชาเอง" ฉันมองหน้าคุณน้าป่านเพียงชั่วคราว ก่อนจะเบือนสายตามาอีกทางอย่างใช้ความคิด

ยอมรับก็ได้...ว่าฉันกำลังเป็นห่วงแม่

ยังไงแม่ก็คือแม่...คนที่ให้กำเนิดฉันมา แม้ว่าฉันจะเคยรู้สึกโกรธ รู้สึกเกลียดมากแค่ไหน แต่การที่เห็นแม่เป็นแบบนี้ ฉันเองก็รู้สึกแยไม่ต่างกันหรอก

ทว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่ฉันจะอยู่ดูแลท่านตลอดเวลา ฉันยังคงต้องเรียน...ส่วนพ่อเอง ถ้าพ่อรู้...

พ่อคงจะเป็นห่วงแม่มาก...แต่ตอนนี้พ่อเองก็มีครอบครัวใหม่ และพวกเราทุกคนก็มีความสุขกันดี ต่อให้พ่อจะเป็นห่วงแม่สักแค่ไหน พ่อก็คงไม่สามารถกลับมาอยู่ดูแลแม่ได้เช่นกัน...

มีเพียงสิ่งเดียวที่ฉันพอจะช่วยให้ได้ก็คือการตามหาเด็กนั้นให้เจอ ฉันถอนหายใจออกมา ก่อนจะหันกลับไปมองคุณน้าป่านอีกครั้ง

"ตกลงคะ หนูจะทำ"

"ต้องการติดต่อใครครับ"

"มาหาเพื่อนค่ะ =_="

"ขอเลขที่ห้องกับชื่อของคนที่ต้องการติดต่อด้วยครับ" ฉันถึงกับ
ปรายตามองยามของหอนี้ที่กำลังทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดีเยี่ยม

ที่จริงมันก็ไม่ใช่ว่าความผิดของเขาหรอก แต่การที่มารู้จักกับฉันในเวลา
แบบนี้เลยทำให้ฉันพาลเอาเสียด้วย

"สี่ศูนย์ห้าคะ" ยามมองหน้าฉันอย่างขงใจอยู่เพียงชั่วครู่ ก่อนจะ
ยอมให้ฉันเข้ามาภายในหอแต่โดยดี

ฉันเดินเข้าไปในขณะที่มีนักศึกษาหลายคนเดินสวนออกมา

หอพักแห่งนี้ยังไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยที่คุณน้ำปานบอกว่าน้องชาย
ต่างสายเลือดของฉันมาอาศัยอยู่ ทว่าห้องที่เขาอยู่ตอนนี้ก็เป็นของคนอื่น
ไปแล้ว

มันยากตรงที่คุณน้ำปานไม่ค่อยได้เข้าไปก้าวก่ายชีวิตส่วนตัวของ
คชาลักเท่าไร จึงไม่รู้จักเพื่อนของเขาครบทุกคน ฉันเลยต้องมาที่นี้ซะเอง
ในเมื่อคุณน้ำปานเป็นคนบอกฉันเองว่าคชาให้เพื่อนมาเช่าห้องอยู่
ต่อจากเขา แสดงว่าเจ้าของห้องคนใหม่ก็ต้องรู้อะไรบ้างล่ะ

ฉันหยิบรูปที่ได้จากคุณน้ำปานออกมาจากกระเป๋าพร้อมกับเดิน
เข้าไปในลิฟต์ มันเป็นรูปของคชา

หมอนี่ดูเป็นคนเข้าใจยากจริงๆ ด้วย นี่ขนาดฉันดูแค่จากในรูป
นะเนี่ย -- เขาไว้ผมทรงทรงสีดำนสนิท และใส่แว่นกรอบหนาสีดำ แต่
โดยรวมก็ไม่ได้ดูเป็นเด็กเรียนอะไรขนาดนั้น สีหน้าของเขาดูเหมือน
คนกำลังคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าจากในรูปฉันจะสังเกตเห็นใบหน้าที่กับ
แววตาของเขาไม่ขัดกันตาม รูปนี้คุณน้ำปานบอกว่าคชาถ่ายตอนก่อนจะจบ
ม.6 ได้ไม่นาน ขณะที่ปัจจุบันหมอนี่ก็อยู่มหาวิทยาลัยปีหนึ่งแล้ว แต่ทำไม
รูปมันดูเก่าจัง

ดิง!

ฉันเอารูปเก็บใส่กระเป๋าก่อนจะเดินออกมาจากลิฟต์ ขณะที่สายตาก็ก
สอดส่องหาห้อง 405 ที่ (เคย) เป็นห้องของคชา และเพียงไม่นานฉัน

ก็เห็นมัน ฉันไม่ลังเลที่จะเดินไปยังหน้าห้องนั้น

ก็อกๆ!

ฉันเคาะบานประตูตรงหน้า ขณะที่สายตาก็เหลือบมองตามัวที่อยู่
เหนือศีรษะฉันเพียงนิดเดียว

ก็อกๆ!

เสียงกุกกักจากด้านในห้องทำให้ฉันแน่ใจว่ามีคนอยู่อย่างแน่นอน
ฉันจะมีมือออกจากบานประตู และในที่สุด...ประตูบานนี้ก็ถูกเปิดออก

"..."

"มาหาใครครับ --" ผู้ชายตรงหน้าเอ่ยถาม

ฉันตกตะลึงไปเล็กน้อยก่อนจะดึงสติกลับคืนมาอย่างรวดเร็ว

เขาตัวสูงกว่าฉันมาก ผมสีบลอนด์สว่างดูยุ่งเล็กน้อยเพราะไม่ได้เช็ด
เป็นทรงนั้นทำให้ฉันนึกถึงพระเอกการ์ตูนญี่ปุ่นที่เพิ่งจะตื่นนอน นัยน์ตา
เรียวได้รูป กับจมูกโด่งรับกับริมฝีปากเล็กๆ ของเขา ขยับใบหน้าของเขา
ให้ดูดีมากขึ้น...ถึงมากที่สุด จะบอกว่าหล่อ...ก็ใช่ จะบอกว่าน่ารัก...ก็ใช่อีก
นั่นล่ะ!

ฉันกระแอมไปสองสามทีเพื่อกลบเกลื่อนอาการของตัวเอง ก่อนจะ
รีบเข้าเรื่อง

"คุณเป็นเจ้าของห้องคนใหม่ใช่ไหมคะ" คำถามของฉันทำเอาคน
ตรงหน้าขมวดคิ้ว เขาไม่ตอบอะไรฉันนอกเสียจากใช้มือขยี้หัวตัวเอง
"คือว่า..."

"..."

"ฉันเป็นพี่สาวของคุณ" ฉันรีบบอกสถานะของตัวเองเพื่อต้องการให้
เขาเข้าใจง่ายที่สุด

ผู้ชายตรงหน้าหยุดใช้มือขยี้หัวตัวเอง ก่อนจะเหลือบมองฉันพร้อม
ขมวดคิ้วเข้าหากันมากกว่าเดิม

"พี่สาวของคุณ?"

"ค่ะ ฉันเป็นพี่สาวเขา คุณรู้จักเขาไหม?"

"...?"

"คุณเป็นเพื่อนเขาใช่ไหมล่ะ คหาให้คุณเข้าห้องอยู่ต่อไช้มัยคะ ว่าแต่ตอนนี้เขาหายไปไหน" ฉันยังคงถามไต่ไม่ยั้ง จนคิ้วคนตรงหน้าแทบ พันกัน เหมือนกับว่าเขากำลังประมวลสิ่งที่ฉันพูดอยู่ในหัว

"=_="

"ตอบคำถามฉันหน่อยสิคะ --"

"ตามนั้นล่ะ"

"ฮะ? O.O" ฉันมองเขาอย่างไม่เข้าใจ เพราะอยู่ดีๆ เขาก็ตอบฉัน มาแบบห้วนๆ

"รู้จัก แต่ไม่ได้สนิทกัน แล้วฉันก็เข้าห้องอยู่ต่อจากมันเองแหละ"

"ถ้ามันตอนนี้คหาย้ายไปอยู่ที่ไหน" หางเสียงของฉันหายไปทันทีเมื่อ เห็นว่าคนตรงหน้าพูดจากับฉันด้วยท่าทีที่ดูไม่เป็นมิตรสักเท่าไร

"ไปถามมันเองสิ"

"ฮะ?" ฉันส่งเสียงออกไปอย่างไม่ได้ตั้งใจอีกครั้งหลังจากที่ได้ยิน คำตอบชวนกระตุกต่อมหมั่นไส้เบาๆ

ก็ถ้ารู้ว่าอยู่ที่ไหน ฉันจะมาที่นี่ให้เสียเวลาทำไมกันหา!

"ฉันไม่ใช่มันนะ แล้วก็ไม่ได้ตัวติดกับมันด้วย ถึงจะได้รู้ว่ามันอยู่ที่ไหน" เขาทำท่าจะปิดประตูไล่ฉันด้วย

"--^" ฉันพยายามทำใจเย็นก่อนจะรีบเอามือดันประตูเอาไว้ "เดี๋ยวก่อน!"

"=_=" หมอนี่เหลือบมองฉันด้วยใบหน้าอื่น ๆ

"นายชื่ออะไรนะ" เขาขมวดคิ้วเข้าหากันอีกครั้ง

"ถามทำไมล่ะ"

"ถามก็คือถามนั่นล่ะ" สุดท้ายฉันก็หลุดปากตอบออกไปด้วยความ หมั่นไส้ แต่ดูเหมือนเขาเองก็ไม่ได้สนใจกับคำพูดของฉัน แถมยังบอกชื่อ ตัวเองอย่างหน้าตาเฉย

"ชื่อาน"

"ชื่อาน?"

"ถ้าหนูไม่หนวกก็ตามนั้นล่ะ"

"=_=^"

"เสร็จธุระแล้วไซ้มัย ฉันง่วง จะไปนอน" ฉันถึงกับอ้าปากค้างเมื่อเห็นท่าทีของคนตรงหน้า เขาเหลือบมองฉันเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะปิดประตูใส่หน้าฉันทันที

=)=^ ให้ตายเถอะโรบิน! นายคิดว่าตัวเองเป็นใครกันหา!

ฉันจ้องมองบานประตูตรงหน้าอย่างไม่สบอารมณ์ ตั้งใจจะให้รังสีความไม่พอใจของตัวเองแผ่ไปถึงคนในห้องด้วย ฉันหันหลังให้ประตูอย่างอารมณ์เสีย ก่อนจะเดินออกมาจากบริเวณนั้นในที่สุด

พูดอย่างกับฉันอยากรู้จักนายมากงั้นละ หน้อย!

ฉันมาที่นี่เพราะคิดว่านายน่าจะมึนประโยชน์กับฉันเท่านั้นละ ไอ้บ้าเอ๊ย!

23

2

บ๊าบอ!

ฉันหงุดหงิดจนอยากจะบ้าตายซะจริงๆ เรื่องของฉันมัย...ก็ไม่ใช่อะไร!
แล้วทำไมฉันต้องมาโดนคนอื่นกวนประสาทใส่จนทำให้อารมณ์เสียด้วย
เนี่ย!

เพราะไอ้มนุษย์เพศผู้ที่ชื่อชิวานั่นทำให้ฉันไม่ได้ข้อมูลอะไรเพิ่มเติม
ฉันเลยต้องกลับมาหาคุณน้าป่านเพื่อจะถามอะไรเพิ่มเติม ซึ่งสิ่งที่คุณน้า
รู้เกี่ยวกับคชาก็มีเพียงแค่นี้แหละเท่านั้น

นั่นก็คือ...แอลคือเพื่อนสนิทของคชาที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่
สมัยมัธยมปลาย และปัจจุบันก็เรียนอยู่คณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยเดียวกัน

ส่วนเพื่อนคนที่คุณน้าป่านบอกว่าอยู่กับคชาเป็นคนสุดท้ายก่อนที่เขา
จะหายตัวไปชื่อเอเจ หมอนั่นเป็นแค่เพื่อนร่วมคณะ ไม่ได้สนิทอะไรกัน
มาก แต่คุณน้าป่านก็ได้เบอร์โทรศัพท์มือถือของหมอนั่นมาจากตอนที่ไป
แจ้งความแล้วขอเบอร์พยานมาจากตำรวจก็เท่านั้นเอง

ฉันไม่เข้าใจว่ามันจะยุ่งยากตรงไหน ถ้าคชาไม่ได้หายตัวไปจริงๆ
นายแอลอะไรนั่นก็น่าจะรู้อะไรบ้างละน่าจะว่าเพื่อนสนิทไปอยู่ที่ไหน!

คนวัยนี้มีอะไรก็บอกเพื่อนหมดไม่ใช่หรือไง

สิ่งเดียวที่คุณน่าป้านรู้เกี่ยวกับแอลก็คือเบอร์โทรศัพท์มือถือเช่นกัน
แน่นอนว่าฉันก็ทำอะไรไม่ได้นอกเสียจากเอาเบอร์โทรศัพท์มือถือของ
ทั้งสองคนมาเซฟเก็บไว้ในเครื่องตัวเองอย่างจำใจ

ฉันต้องโทรไปหาคนที่รู้จักอย่างนั้นหรอเนี่ย =_ =

ไม่...มันต้องมีวิธีที่ดีกว่านี้!

ฉันวิ่งลงมาจากชั้นบนลงเดินตามหาคุณน่าป้านในบ้านหลังใหญ่
และไม่นานคุณน่าก็เดินออกมาจากห้องห้องหนึ่งพร้อมกับตะกร้าผ้าใบใหญ่

ฉันชะงักไปเล็กน้อย...

คุณน่าป้านต้องคอยดูแลทุกอย่างภายในบ้านหลังนี้...รวมทั้งคอยดูแล
แม่ของฉันด้วยสินะ

"คุณหนูมีอะไรจะไปล่ะคะ จะเอาอะไรบอกน้าได้ล่ะ เดี๋ยวน้าเอาขึ้น
ไปให้ค่ะ" คุณน่าป้านวางตะกร้าลงกับพื้นขณะเอ่ยถามฉัน

"หนูแค่มีอะไรอยากจะถามค่ะ" ฉันรีบส่ายหน้าก่อนจะบอกจุดประสงค์
ที่ตัวเองต้องการ

"..."

"เรื่องเพื่อนสนิทค่ะ คุณน่าป้าจะรู้ชื่อจริงเขามั้ยคะ"

"อ้อ...ถ้าเป็นคุณแอลน้ารู้ค่ะ คุณคชาสนิทกับคุณแอลมานาน
คงจะเป็นคนเดียวที่น้ารู้อะไรเกี่ยวกับเขาเยอะมากที่สุดแล้วค่ะ"

"ถ้างั้น...หนูขอชื่อจริงของเขาหน่อยสิคะ" ฉันจ้องมองคุณน่าป้านที่
พยักหน้าให้หนึ่งที จากนั้นก็รีบยื่นกระดาษกับปากกาไปตรงหน้าคุณน่า

...ฉันคิดว่ามันไม่น่าจะมีอะไรยุ่งยากนักหรอก ถ้าช่ายังมีชีวิตอยู่
จริงๆ นะนะ

คอยดูก็แล้วกัน!

มหาวิทยาลัย XXX

คณะ XXX 14.16 น.

ฉันกลายเป็นจุดสนใจของบรรดานักศึกษาในบริเวณนี้อย่างยิ่ง

ไม่ได้ --+

หลังจากที่เมื่อวานฉันได้ชื่อและนามสกุลของแอลมาแล้ว ฉันก็จัดการ
เข้าเว็บมหาวิทยาลัยแล้วเสิร์ชดูตารางเรียนของเขา

แน่นอนว่าฉันมายืนอยู่หน้าตึกที่หมอนันมีเรียนในวันนี้ และคิดว่า
อีกไม่นานเขาต้องลงมา!

ฉันเลือกที่จะมาหาหมอนันซึ่งๆ หน้า ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหมอนัน
หน้าตาเป็นยังไง รู้มาจากน้ำป่านแค่ว่าหมอนันดูเป็นคนหนูหน่อยๆ
หน้าตาดี แต่ก็ชอบทำหน้าบึ้ง อะไรก็ชนะ อ้อ ตัวสูง ส่วนสีผม คุณน่าจะ
ไม่แน่ใจว่าเขาทำผมสีอะไร ถ้าจำไม่ผิดน่าจะออกโทนเข้มๆ หน่อย

--^ อันที่จริงข้อมูลแค่นี้ฉันว่างมเข็มในมหาสมุทรยังจะง่ายกว่า
แต่ทำได้ ถ้าฉันเลือกที่จะโทรหาเขา เขาอาจจะไม่ยอมคุยกับฉันก็ได้
ขนาดนายชื้อานที่ไปเจอเมื่อวานยังเลือกที่จะปิดประตูใส่หน้าฉันด้วย
เลยให้ตายเถอะ!

ฉันทำหน้าหงิกเล็กน้อยหลังจากที่ก้มดูนาฬิกาข้อมือแล้วพบว่ามัน
เลยเวลาที่หมอนันเลิกเรียนมาเกือบยี่สิบนาทีแล้ว แต่ไม่เห็นใครที่มีลักษณะ
ท่าทางคล้ายๆ กับที่คุณน้ำป่านบอกเดินออกมาจากลิฟต์เลยด้วยซ้ำ ฉัน
เลยกลายเป็นยัยบ้าที่มายืนเฝ้าหน้าลิฟต์อยู่เกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว!

ในที่สุดฉันก็ตัดสินใจขึ้นลิฟต์ ห้องที่หมอนันเรียนอยู่ชั้นสี่ ฉันดู
ตารางเรียนของเขามาแล้ว คุณแน่ใจว่าเขาเรียนอยู่ห้องไหน ตึกอะไร

พอออกมาจากลิฟต์ ฉันก็เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าห้องเรียนที่ค่อนข้าง
แน่ใจว่าหมอนันมาเรียน ก่อนที่จะชะเง้อมองผ่านช่องกระจกบนบานประตู
เข้าไป ก็พบว่ายังมีนักศึกษาหลายคนนั่งอยู่ในนั้น ฉันซึ่งใจอยู่นานว่าควร
จะถือวิสาสะเข้าไปถามหาแอลเลยดีมั้ย แต่ลึกลับประตูก็ถูกเปิดออก
ฉันจึงรีบเขยิบหนี

"ขอโทษนะคะ" ฉันตัดสินใจเรียกผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังจะเดินออกมา
เอาไว้

"ครับ" เขามองมาทางฉันอย่างงุนงง

"เอ่อ รู้จักผู้ชายที่ชื่อแอล..." เพียงแค่ฉันเอ่ยชื่อนี้ออกไป เขาก็

พยักหน้าในทันที

อะไรมันจะง่ายตายขนาดนี้กันเนี่ย

"แอลผู้ชายไซ้มัยครับ เขาอยู่ในห้อง"

"เอ่อ คนไหนหรอคะ" เขาเปิดประตูค้างไว้เล็กน้อย แล้วใช้มืออีกข้างกวักเรียกฉันให้เข้าไปใกล้ ก่อนจะชี้เข้าไปในห้องนั้น

"ผู้ชายที่นั่งอยู่บนโต๊ะหลังห้องนะคะ"

"อ้อ...ขอบคุณค่ะ"

"ไม่เป็นไรครับ ^^" เขายิ้มให้ฉันก่อนจะเดินออกจากห้องไป

ฉันหันกลับไปมองคนที่ผู้ชายคนเมื่อกี้บอกว่าเป็นแอลอีกครั้ง...เขาเป็นคนเดียวที่นั่งอยู่บนโต๊ะหลังห้อง ผมดำๆ ของเขามีประกายสีน้ำตาลเข้มเมื่อกระทบกับแสงไฟในห้อง หูทั้งสองข้างเสียบหูฟังเอาไว้ มือก็กดไอพอดทัชไปด้วย ใบหน้าดูไม่สบอารมณ์สักเท่าไร คิ้วคูรีียวขมวดเข้าหากันเล็กน้อยขณะที่ก้มดูอะไรบางอย่างบนหน้าจอ แม้ว่าจากตรงนี้นั้นจะเห็นหน้าเขาไม่ชัดเท่าไรนัก แต่ก็พอดูออกว่าเขาเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีมาก ==

ฉันยืนมองเขาผ่านช่องกระจกบนบานประตูอยู่นานเกือบสิบนาที จนกระทั่งคนในห้องทยอยออกมาเกือบหมด กลุ่มของเขาถึงพากันเดินออกมาจากห้องนี้ ฉันเห็นหมอนั้นหยิบกระเป๋าขึ้นมาสะพายอย่างไม่ใส่ใจเท่าไร ไม่แน่ใจว่านักศึกษาไทยใส่กางเกงยีนมาเรียนได้หรือเปล่า แต่ฉันเห็นเขาใส่ -- เขาพับแขนเสื้อลงๆ ขณะที่ชายเสื้อก็ปล่อยออกมาไว้ด้านนอก

กลุ่มเพื่อนของเขาเดินออกจากห้องผ่านหน้าฉันไปที่ละคน...ส่วนหมอนั้นออกมาเป็นคนสุดท้าย คนอื่นๆ ที่เดินผ่านหน้าฉันไปต่างก็หันมาเหลือบมองฉันด้วยความสงสัย (ที่ฉันมายืนเฉยๆ ทำไมตรงนี้มั้ง --) รวมทั้งหมอนั้นด้วย และสายตาของเขาก็ทำเอาฉันรู้สึกไม่ดีตั้งแต่แรกพบ

ฉันไม่รู้ว่าเขาเป็นผู้ชายหน้าเหวี่ยงอยู่แล้ว หรือเขาไม่สบอารมณ์เลยทำหน้าเรียกบตาได้ขนาดนี้กันแน่

"ขอโทษนะคะ" สุดท้ายฉันก็เรียกเขาไว้ และแน่นอนว่าเขาหยุดเดิน

เช่นเดียวกับเพื่อนๆ ของเขาที่หยุดเดินแล้วหันมามอง

"...?"

"ใช่...แอลรีเปล่าคะ"

"ฉัน?" เขาชี้ตัวเองอย่างงุนงง ฉันเพิ่งรู้สึกได้ว่าเขาตัวสูงกว่าฉันพอสมควร ศีรษะของฉันอยู่ระดับเดียวกับปลายคางของเขา ทั้งที่ฉันก็ไม่ใช่ผู้หญิงที่ตัวเตี้ยเลยนะ และฉันก็เพิ่งจะเห็นว่าเขามีตาชั้นเดียวที่เรียกว่าได้รูปสวย ริมฝีปากของเขาได้รูปว่าริมฝีปากของผู้หญิงอย่างฉันซะอีก =_^(อัจฉา) ที่สำคัญเขาเป็นผู้ชายที่หุ่นดีเอามากๆ เดาได้ไม่ยากว่าผู้หญิงจะชอบผู้ชายหน้าตาอย่างเขากันมากขนาดไหน

น้องชายต่างสายเลือดของฉันคบเพื่อนที่หน้าตาหล่อ ฉันอยากรู้จริงๆ!

"คะ ใช่รีเปล่าคะ" ฉันถามตรงๆ อย่างไม่คิดจะอ้อมค้อม

"ใช่สิ ทำไมหล่อ" พับฝ่ามือแตะ ถามกลับแบบนี้ แถมยังทำหน้าเหมือนเห็นว่าฉันมารบกวนเวลาเขาอะไรทำนองนั้นเลย สมัยนี้ผู้ชายไทยหน้าตาดีมารยาทแยแบบนี้นักหมดทุกคนหรือไงเนี่ย!

"พอดีมีเรื่องอยากจะคุยด้วยคะ" ทันทีที่ฉันพูดจบ เพื่อนๆ ของเขาที่ยืนรออยู่ก็ส่งเสียงให้แซวในทันที แน่ใจว่าหมอนั่นต้องเปลี่ยนเป็นทำหน้าไม่พอใจ และเพียงแค่ว่าตวัดสายตาไปมองเพื่อนๆ ทุกคนก็พากันหุบปากทันที

โอ้ =_ =

"มุกนี้ฉันเจอมาเยอะแล้วนะ"

"--?" เขาพูดเรื่องอะไรนะ

"เธอไม่รู้หรือว่าฉันไม่ชอบผู้หญิงที่เข้าหาผู้ชายก่อน" โอ้โอ! มะ...หมอนี่มันพูดเรื่องอะไรเนี่ย!

อะ...อ้อ นี่เขาคิดว่าฉันชอบเขาหรือ ให้ตายเถอะ!!

ปฏิกิริยาโต้ตอบแบบอัตโนมัติของฉันคือใบหน้าที่ไม่สบอารมณ์พร้อมกับเอามือขึ้นกอดอก

"พี่ก็ไม่ได้ชอบผู้ชายหลงตัวเองนักหรอกจะไฉนน้องชาย ☺"

"...!" คำพูดแถมประชดประชันพร้อมกับยิ้มหวานๆ ของฉันทำเอาเขาถึงกับเงยไป ซ้ำยังมองฉันด้วยสีหน้าอึ้งๆ แม้แต่เพื่อนๆ ของเขาเองก็ทำแบบนั้นด้วย

"ฉันไม่ได้จะมาจีบนาย --"

"..."

"ฉันเป็นพี่สาวของคชา"

"..." เขาถึงกับชะงักไป คิ้วคู่สวยของเขาขมวดเข้าหากันมากกว่าเดิม ก่อนที่เจ้าตัวจะทำเป็นลืมมองไปทางอื่น

"คุยเรื่องอะไร" น้ำเสียงของเขาฟังดูไม่ค่อยเต็มใจอยากจะทำด้วย แต่ขางมันเถอะ ฉันไม่มายด์

อย่างน้อยก็แสดงว่าเขารู้ว่าคชามีพี่สาวต่างสายเลือดอย่างฉัน แต่ก็ไม่น่าแปลกหรอก พวกเขาเป็นเพื่อนสนิทกันนี่

"ฉันจะถาม..." อยู่ดีๆ เขาก็นั่งหน้าหนี่ นั่นทำให้ฉันต้องหยุดพูด

"พวกแกไปกันก่อนได้เลย เดี่ยวฉันตามไป" เขาหันไปบอกกับเพื่อนๆ ของเขา แม้ว่าคนอื่นๆ จะทำหน้าสงสัยอยู่ไม่น้อย แต่ก็ยอมเดินออกไปจากบริเวณนี้แต่โดยดี แอลหันกลับมาหาฉันโดยไม่ได้พูดอะไร คงจะรอให้ฉันพูดต่อสินะ

"ฉันจะถามว่านายรู้มั๊ยว่าคชาไปไหน"

"..."

"เขาหายตัวไป นายรู้ไ่มั๊ย"

"ไม่รู้ก็บ้าแล้ว เฮ้อ"

"..." ฉันได้ยินเสียงเขาพ่นลมหายใจเหมือนไม่พอใจ

"แต่ทำไมถึงมาถามฉันล่ะ" เปื่อพวกเด็กไม่รู้จักรักกาลเทศะ --^~^ เคยคิดจะให้ความเคารพกับคนอายุเยอะกว่าอย่างฉันบ้างมั๊ยฮะ! (แม้จะห่างกันแค่ปีเดียวก็เถอะ)

"ก็นายเป็นเพื่อนสนิทเขานี่"

"..."

"ฉันแค่คิดว่า...นายอาจจะรู้อะไรบ้าง"

"มันไม่ใช่เรื่องของฉันสักหน่อย --" เขาเอามือล้วงกระเป๋าตัวเอง แล้วทำเหมือนจะเดินหนีฉันไปซะดื้อๆ แต่ฉันเร็วกว่าเลยคว้าแขนของเขาเอาไว้ทัน

"นี่"

"อะไรอีกเล่า" ฉันเกลียดหน้าตาเหวี่ยงระดับโลกของหมอนี่ที่สุด ให้ตายเถอะ

"นายไม่รู้จริงๆ เหรอว่าคชาหายไปไหนนะ นายเป็นเพื่อนสนิทเขาอะ"

"ไม่รู้"

"--"

"ฉันไม่ได้คุยกับหมอนั้นนานแล้ว จบมัย"

"--^" เขาแคะมือฉันออกจากแขนอย่างรวดเร็ว แต่ฉันก็เอามือคว้ามันไว้อีกครั้ง "เดี๋ยว!"

"อะไรอีกเนี่ย"

"นายพูดแบบนี้แสดงว่าเขายังมีชีวิตอยู่ใช่ไหม"

"มันอยู่บนโลกนี้แหละ ไม่ได้หายไปไหนหรอก"

"=O=^"

"แต่ฉันไม่ได้สนใจ แล้วก็ไม่ได้ใส่ใจ ถ้าเธอจะมาถามเรื่องนี้กับฉัน เธอคิดผิด เธอควรไปถามกับไอ้คนที่ชอบอยู่กับมันดีกว่ามั้ง" เขาพูดอย่าง ไม่สบอารมณ์ พร้อมกับแคะมือฉันออกอีกครั้ง แต่ฉันยังไม่วายเดินตามเขาไปติดๆ

"นายหมายความว่าไงนะ"

"ฉันเป็นเพื่อนสนิทมัน แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันต้องอยู่กับมันตลอดเวลา มันเองก็มีเพื่อนกลุ่มอื่นที่ชอบไปไหนมาไหนด้วยกัน เธอไม่เคยมีเพื่อนผู้ชายบ้างรึไง เขาไม่ได้คบอยู่กับกลุ่มเดียวเหมือนพวกผู้หญิงหรอก" นอกจากจะพูดใส่อารมณ์เต็มที่ ยังอุตส่าห์พูดกระแฉะกระแฉะอีกต่างหาก --^ ไอ้หมอนี่!

ฉันหยุดเดินเมื่อความหงุดหงิดของตัวเองเริ่มปะทุขึ้นมา ปกติฉันไม่ใช่คนอารมณ์เย็นและไม่ค่อยยอมอะไรง่ายๆ แต่ตอนนี้ฉันต้องเก็บอารมณ์

เอาไว้ เพราะยังต้องใช้ประโยชน์จากเขาอยู่

"ถ้าฉันช่วยบอกฉันหน่อยสิ เพื่อนสนิทอีกคนของน้องชายฉันคือใคร"

"_ _"

"ไม่ฉันก็จะเดินตามนายไปเรื่อยๆ แบบนี้ล่ะ!" เขาหยุดตรงหน้าลิฟต์แล้วเอื้อมมือไปกดปุ่มลง ก่อนจะหันมามองฉันด้วยสายตาที่บ่งบอกว่ารำคาญเต็มที่

"ไอ้เอเจ" เขาตอบฉันโดยไม่มองหน้า "บอกไปแล้วทำอย่างกับจะรู้จักเฮอะ"

ชื่อเดียวกับที่คุณน่าป่านเคยบอก แต่ฉันไม่มีข้อมูลอะไรเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นสักอย่างนอกจากเบอร์โทรศัพท์มือถือ

"ฉันจะไปเจอเขาได้ที่ไหน"

"ฉันจะไปรู้ได้ยังไง" เขาสวนกลับมาอย่างรวดเร็ว จังหวะนั้นเองที่ประตูลิฟต์เปิดออก แล้วหมอนี่ก็เดินเข้าไปในนั้นทันที และแน่นอนว่าฉันเองก็รีบเดินตามเขาเข้าไปด้วย

"เขาอยู่คณะไหนล่ะ"

"เธอจะถามเยะเยะให้มันได้อะไรขึ้นมา"

"ฉันถามนาย นายมีหน้าที่ตอบก็ตอบสิ _ _ ^" เขาด่าฉันทางสายตาอีกแล้ว

"มันอยู่คณะเดียวกันกับฉันกับน้องเธอด้วย" ถึงจะตอบแต่น้ำเสียงไม่ได้เต็มใจเลยจริงๆ = _ =

"นายรู้ชื่อจริงเขามั้ย"

"ฉันไม่ใช่พนักงานทำบัตรประชาชนนะ ถึงจะได้ไปรู้ชื่อจริงของมันนะ"
ตึง!

ลิฟต์ลงมาถึงชั้นหนึ่งในที่สุด ขณะที่ฉันนั่งไปเพราะคำตอบสุดท้ายจะกวนประสาทของแอล เขาก็เดินออกจากลิฟต์ไปโดยไม่คิดจะหันมาสนใจฉันต่อแม้แต่นิดเดียว

= O = อะ...ไ้บ้านี่

ท่าทางเขาทำเหมือนรู้อะไร แต่ไม่คิดจะบอกชัดๆ! ถ้าไม่ได้คุยกัน
แล้วจะรู้ได้ไงว่าคชายังมีชีวิตอยู่นะ ประสาท!

ทำเป็นรำคาญฉันไปเหอะ ฉันจะกลับมาทวงนายอีกแน่นอนนายแอล!

การคว้าน้ำเหลวครั้งที่สองของฉัน...ทำให้ฉันต้องกลับมาคิดถึงใหม่
ว่าจะเอาอย่างไรต่อไปดี

ยังงั้นฉันก็ต้องไปหาคนที่ข้องเกี่ยวกับคชาให้ครบหมดทุกคน
อย่างน้อยเผื่อจะมีใครยังติดต่อกชอยู่ จริงๆ คชาคงจะได้รับรู้ว่าฉัน
กลับมาที่ไทยแล้ว เพื่อว่าเขาอาจจะอยากมาเจอฉัน

มันดูเป็นความคิดดีๆ นะนะ =_= แต่ฉันทำอะไรมากไปกว่านี้
ไม่ได้แล้วละ ฉันเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาๆ ที่วันๆ หนึ่งไม่ทำอะไรนอกจาก
ไปเรียน เข้ากับเพื่อนต่างชาติ กลับบ้านมาอ่อนเพลีย แล้วก็อยู่กับ
แม่เลี้ยงที่ใจดีที่สุดในโลกหล้าเวลาที่ฉันอยากได้ของนู่นนี่นั่น --

ฉันเองก็เป็นแค่ยัยผู้หญิงเอาแต่ใจคนหนึ่งที่เคยโดนพ่อตามใจมาตลอด
และไม่เคยตระกะกำลำบาก แต่ตอนนี้ฉันกลับต้องมาพยายามทำอะไรด้วย
ตัวเองที่มันช่างดูเป็นเรื่องไร้เหตุผลสิ้นดี

หงุดหงิดจัง --^

แต่ก็ช่างมันเถอะ...ถือว่าทำเพื่อแม่ก็แล้วกัน ยังงั้นฉันก็อยาก
สบายใจว่าแม่จะสามารถอยู่ร่วมกับคนที่จะปกป้องท่านได้จริงๆ ยังงั้นก็ต้อง
หาเด็กนั้นให้เจอ

ฉันถอนหายใจด้วยความหงุดหงิดขณะที่นั่งอยู่ในร้านกาแฟเล็กๆ
ในมหาวิทยาลัย (ฉันยังไม่ออกไปจากที่นี่ -- มันร้อนเกินไป ฉันเกลียด
แดดแรงๆ แบบนี้) ฉันหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาใช้นิ้วแตะหน้าจอเลื่อน
ไปยังชื่อเจ้าของเบอร์โทรศัพท์ที่เพิ่งจะเซฟเอาไว้สดๆ ร้อนๆ

'เอเจ'

ฉันควรจะทำยังไงกับผู้ชายคนนี้ดี

นายช็อนก็ทำฉันคว้าน้ำเหลวมาแล้ว แถมยังปิดประตูใส่หน้าฉัน
ดังปัง

ส่วนนายแอลก็ไม่วอมให้ความร่วมมือ แถมยังทิ้งสายตารำคาญ
เอาไว้ให้ฉันแค้นใจเล่น

ผู้ชายพวกนี้มันอะไรกันนะ --^ อยากจะถีบให้หงายจริง ๆ เลย
เถอะ โอ๊ย!

ฉันมองโทรศัพท์มือถืออย่างขังใจว่าจะกดโทรออกดีหรือไม่ แต่จะว่า
ไปหมอนั่นก็ดูจะเป็นบุคคลสำคัญมากที่ฉันควรจะไปเจอเขา เพราะเขาเป็น
คนสุดท้ายที่อยู่กับคชาก่อนที่ฝ่ายหลังจะหายไป

...มันน่าสงสัยน้อยซะเมื่อไหร่ละ ==

หรือว่า...ฉันจะส่งข้อความไปก่อนดี? เอาแบบนั้นก็ได้มั้ง นี่ฉัน
ลงทุนขอร้องให้คุณนำปานหาโทรศัพท์มือถือกากๆ มาให้ฉันหนึ่งเครื่อง
พร้อมกับซิมใหม่เลยนะเนี่ย เพราะโทรศัพท์มือถือเครื่องที่ฉันใช้อยู่ยัง
ไม่ได้ทำเรื่องเปิดใช้เบอร์โทรศัพท์ที่นี้เลย

ฉันเริ่มพิมพ์ข้อความอะไรบางอย่างลงไปสั้นๆ เพราะคิดว่าเขาอาจ
จะสงสัยและส่งกลับมาหาฉัน

'AJ?'

ถ้าเขาไม่คิดว่าฉันเป็นโรคจิต เขาคงจะส่งกลับมาหาฉันนั่นละนะ ==
ครืด ครืด

○.○ ให้ตายเถอะ หมอนั่นส่งกลับมาแล้ว! เร็วเกินคาด!

'Who's that?'

แน่นอนว่าฉันส่งกลับอย่างไม่รีรอ

'Wanna know? hehe ☺ I'm just a girl who wanna

'ยูริ' คนนี้ไม่ได้อยากกลับมาที่เมืองไทยเสียเลย -* แต่เชื่อมันว่ากันก็ได้พบแม่ที่ตอนนี้อาจกลายเป็นโรคมะเร็งแล้ว
แต่ยังจำฉันไม่ได้ มันก็ทำให้ฉันต้องยอมทำอะไรบางอย่างเพื่อทำ
นั่นก็คือการตามหา 'คธา' น้องชายคนละสายเลือดที่หายตัวไปอย่างไม่ทราบสาเหตุ
เพราะถ้าได้ตัวเขากลับมา อาการป่วยของแม่ก็น่าจะดีขึ้นนะ TAT
แต่ดูเหมือนว่าฉันจะไม่ใช่อะไรง่าย ๆ เพราะข้อมูลบางส่วนที่ได้มาจากแม่บ้านก็ช่างน้อยนิด
ฉันจึงต้องเอาตัวเองเข้าไปใกล้ชิดกับชายหนุ่มสีคนที่ต่างก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้าน้องชาย
และน่าจะเป็นเบาะแสสำคัญ! ทว่าแต่ละคนนอกจากจะปากหนักใจเล่น พฤติกรรมยังน่าสงสัยไม่แพ้กัน
ฉันมั่นใจเลยว่า 'ซอาน' 'เอล' 'ออง' และ 'ปาร์ค' หนึ่งในสี่คนนี้จะต้องมีใครสักคน
เอ๊ะ! หรือมากกว่านั้นกำลังปิดบังความจริงบางอย่างกันอยู่นะ! >3<

Jamsai Customer Care

ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-1218-5

9

786160 612185

ราคา 189 บาท